

Pripomíname si ...

Apríl 2020

2. apríla

Dénes, Franz

(2. 4. 1845 Trybsz, Poľsko – 17. 10. 1934 Levoča)

- geograf, organizátor turistiky, stredoškolský profesor
- v rokoch 1860 – 1864 často podnikal výlety do Vysokých Tatier
- v septembri 1864 Dénes odišiel študovať filológiu do Viedne a potom do Budapešti
- prvá príležitosť spoznať Alpy sa mu naskytla až v roku 1870, keď ako člen budapeštianskeho vzdelávacieho ústavu sprevádzal do Álp synov známeho zubného lekára Dr. Fridricha Turnovského
- neskôr odišiel z Budapešti do pohoria Mátra, kde pôsobil ako vychovávateľ v jednej z tamojších rodín
- v novembri 1873 zložil profesorské skúšky a prišiel naspäť do Levoče, odkiaľ opäť často podnikal turistické výlety do Vysokých Tatier, kde podrobne študoval ich stavbu a glaciológiu
- veľa voľného času venoval výstavbe turistických chodníkov
- ešte ako 88-ročný stavec viedol výstavbu chodníka z Tatranskej Polianky k Batizovskému plesu a odtiaľ na Ostrvu, Popradské pleso a Štrbské Pleso
- v roku 1873 sa stal spoluzakladateľom Uhorského karpatského spolku, bol členom predsedníctva, kde pracoval ako pokladník
- bol pokladníkom zbierky na výstavbu Karpatského múzea v Poprade
- v rokoch 1894-95 uskutočnil Novú fotogrametriu Tatier a o rok neskôr vznikla jeho zásluhou detailná mapa v mierke 1:25000
- za mimoriadny prínos v oblasti turistiky vo Vysokých Tatrách mu udelili v roku 1911 čestné členstvo prostredníctvom Uhorského karpatského spolku a v roku 1922 sa stal jeho čestným predsedom
- rozsiahla je Dénesova publikačná činnosť
- svoje turistické a vedecké poznatky uverejňoval v ročníkoch Karpatského spolku a v týždenníku „Zipser Bote“ (Rusnák 1995, s. 14)¹.

Franz Dénes v médiách

https://sk.wikipedia.org/wiki/Franti%C5%A1ek_D%C3%A9nes

https://z-ne.pl/t,haslo,883,denes_franz.html

<https://spis.korzar.sme.sk/c/20740779/frantisek-denes-zdolaval-stity-aj-v-pozehnanom-veku.html>

<http://www.turistikanaspisi.3-d.sk/index.php/sk/osobnosti/71-01-denes-frantisek>

¹ RUSNÁK, Ernest. Priekopník tatranskej turistiky. 1995.

3. apríla

Rainer, Ján Juraj

(3. 4. 1800 Spišská Sobota – 23. 2. 1872 Spišská Sobota)

- podnikateľ, mecenáš
- oženil sa s podnikavou Alžbetou Bartschovou, tiež zo Spišskej Soboty
- niekoľko rokov spoločne spravovali hostinec v Poprade
- od roku 1833 potom celé tri desaťročia osadu Smokovec
- v Smokovci skrášil prostredie – nechal tam vybudovať chodníky, ich súčasťou sa stali lavičky, vyčistené studničky a vyhlídkové veže
- čoskoro na to začal osadu zásobovať vodou novopostavený vodovod, na ktorý boli napojené prestavané kúpele i nové pohodlné penzióny, dnes z nich stojí už len Vila Flóra
- Rainer nechal opraviť príjazdovú cestu do Smokovca smerom od Popradu
- v roku 1850 v jeho osade vyrástla prvá poschodová a murovaná budova vtedy nazývaná Hotel Bellevue
- v roku 1863 nechal Ján Juraj Rainer postaviť pre turistov skromnú útulňu, ktorá sa aj dnes volá Rainerova chata
- o štyri roky neskôr mu náhle zomrela manželka a on bez nej ostal bezradný a osamelý, ba viac – celé jeho podnikanie akoby stratilo cieľ
- vychýrený hotelier sa postupne vzdal všetkých práv a povinností voči osade a nakoniec prestal byť aj jeho nájomcom
- jediné, čo si vyžiadal, bolo právo dožiť v domčeku na okraji osady ... „ (Marec 2006, s. II.-III.)².

Ján Juraj Rainer v médiách

https://sk.wikipedia.org/wiki/J%C3%A1n_Juraj_Rainer

<https://www.hotelbellevue.sk/blog/najmensia-chata-v-tatrach/>

<http://empepa.net/2014/05/12/j-g-rainer-a-vysoke-tatry/>

<https://spis.korzar.sme.sk/c/6272034/pred-140-rokmi-zomrel-zakladatel-kupelnictva-v-tatrach.html>

https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=3358092284207436&id=319722111377817

8. apríla

Haberern, Jonatán

(17. 1. 1818 Veľká – 8. 4. 1880 Budapešť)

- filozof, pedagóg, prekladateľ
- študoval v Kežmarku, Miškovci, Jene, Tübingene a v Berlíne
- v roku 1838 sa stal učiteľom, bol vychovávateľom, profesorom a riaditeľom na rôznych školách
- v roku 1867 sa stal členom-korešpondentom Uhorskej akadémie vied
- zaoberal sa gréckou filozofiou, najmä Aristotelom
- prejavil sa ako autor odborných štúdií, učebníc a biografii
- prekladal z gréčtiny, nemčiny a angličtiny

² MAREC, Anton. Jedno výročie – tri príbehy: Rainer, Majunke, Székely. 2006.

- na svoje rodisko nikdy nezabudol, trávil tu svoje dovolenky
- jeho syn Jonathan Pavol Haberern (1855-1936) bol významným budapeštianskym chirurgom, nasledoval príklad svojho otca
- letné dovolenky trávil pod Tatrami vo veľickej turistickej osade vo vile v Krompecherovom parku“ (Chalupecký 1998, s. 150)³.

Jonatán Haberern v médiách

https://hu.wikipedia.org/wiki/Haberern_Jonat%C3%A1n

21. apríla

Palcsó, Štefan

(12. 1. 1826 Kežmarok – 21 .4. 1895 Kežmarok)

- stredoškolský profesor, historik
- študoval na kežmarskom lýceu filozofiu, teológiu i právo
- po skončení lýcea pôsobil ako vychovávateľ v šľachtických rodinách, vyučovať sa dostal do Nemecka
- súkromne študoval teológiu a cudzie jazyky – ovládal maďarčinu, nemčinu, slovenčinu, hebrejčinu, gréčtinu, francúzštinu a angličtinu
- zúčastnil sa bojov maďarskej revolúcie v r. 1848/49 ako gardista – delostrelec
- vychovávateľskou prácou si zarobil peniaze a neskôr si doplnil teologické vzdelanie na univerzite v Jene, pričom sa venoval aj dejepisu a fyzike
- napriek svojmu teologickému vzdelaniu sa nikdy evanjelickým farárom nestal
- z Jeny ho zavolali za profesora lýcea do Kežmarku, no nastúpil až 15. 4. 1853, keď už bolo lýceum zreorganizované na osemtriedne gymnázium, v r. 1879-1882 bol riaditeľom školy
- učil gréčtinu, dejepis, angličtinu a francúzštinu
- okrem toho robil vyše 30 rokov efora – dozorca alumnea (jedáleň pre najchudobnejších študentov, ktorá sa držala len z milodarov)
- takmer 40 rokov viedol lyceálnu knižnicu
- istý čas bol vedúcim maďarského samovzdelávacieho krúžku
- učil aj najväčšieho slovenského básnika Pavla Országha Hviezdoslava
- Pálcsó bol aj literárne činný, písal do viacerých novín a časopisov, zostavoval výročné správy lýcea
- jeho najväčším dielom je história kežmarského lýcea – A késmarki ág. hitv. ev. kerületi lyceum története. Késmárk 1893“ (Marczy 2005, s. 66-67)⁴.

Štefan Palcsó v médiách

<http://old.kezmarok.sk/navstevnik/detail-pamiatky-6.htm>

³ CHALUPECKÝ, Ivan. Dejiny Popradu. 1998.

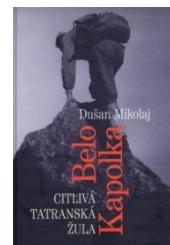
⁴ MARCZY, Oskar. Osobnosti dejín Kežmarku: Historický cintorín. 2005.

22. apríla

Kapolka, Belo

(22. 4. 1935 Hostie, okr. Nitra – 18. 4. 1994 Hrebienok, Vysoké Tatry)

- spisovateľ, chatár, horolezec
- v Brne študoval šesť semestrov na Vojenskej technickej akadémii A. Zápotockého
- vystriedal viaceré zamestnania a od polovice 60. rokov pracoval ako vedúci chaty vo Vysokých Tatrách (Rysy, Solisko, Zbojnická chata, Téryho chata)
- písal prózu
- látku pre svoje krátke prózy čerpal zo života svojráznych ľudí vysokohorského prostredia: nosičov, chatárov, zamestnancov a návštevníkov turistických hotelov, drevorubačov, športovcov a pod.
- prvé prózy začal uverejňovať časopisecky začiatkom 60. rokov
- debutoval knihou poviedok Kanadské smreký (1967)
- v tematickej a štýlovej línii knižnej prvotiny pokračuje aj kniha poviedok Strecha (1968)
- napísal aj ďalšie prózy: Chodníky bez značiek (1974), Sivá hmla kryje sýteho sysľa (1978) (Rosenbaum 1984, s. 283)⁵.
- „V Tatrách sa Belo Kapolka stal neskôr nosičom, chatárom a záchranárom. Ak by sme mali zhrnúť, čo všetko Belo Kapolka pre Tatry znamenal, začali by sme Téryho chatou. Tú zrekonštruoval od podlahy, doslova. Lámal kamene, miešal betón, mlátil kladivom do želez. „Terinke“ venoval veľa rokov svojho života, najradšej však mal Chatu pod Rysmi“ (Anonym (mam) 2014, s. 5)⁶.

Belo Kapolka v médiách

https://sk.wikipedia.org/wiki/Belo_Kapolka

<https://www.pantarhei.sk/knihy/biografie/biografie-ostatne/belo-kapolka.html>

<https://www.litcentrum.sk/autor/belo-kapolka/zivotopis-autora>

<https://snn.sk/news/zivot-prezil-s-nebesami-na-dosah/>

<http://www.zitava.sk/osobnosti-pozitavia/belo-kapolka>

23. apríla

Scherfel, Aurel

(23. 4. 1835 Veľká – 23. 4. 1895 Veľká)

- lekárnik, chemik, botanik
- bol veľmi talentovaným žiakom a v roku 1855 v predstihu skončil štúdium farmácie na univerzite vo Viedni
- pôsobil ako diplomovaný lekárnik v jeho lekárni
- v roku 1882 otvára filiálku lekárne v Starom Smokovci
- popri práci v lekárni mu ešte ostával čas venovať sa svojej veľkej záľube, botanike a chémii
- dokumentoval hlavne flóru Vysokých Tatier a Popradskej kotliny
- jeho veľkým vzorom a učiteľom bol botanik Karol Kalchbrenner

⁵ ROSENBAUM, Karol. Encyklopédia slovenských spisovateľov. 1984.

⁶ ANONYM (mam). Muž, ktorý žil (a zomrel) pre Tatry. Príbeh Bela Kapolku. 2014.

- pri lekárni založil botanickú záhradu, v ktorej pestoval liečivé rastliny
- svoje poznatky o liečivých rastlinách zhrnul v diele „Liečivé rastliny Spiša“ (1873). Dodnes je tento materiál len v rukopise
- z tejto problematiky napísal ešte niekoľko článkov, napr. „Najstarší botanický spisovateľ Spiša a jeho herbár“ a „Vzťahy rastlinstva na Spiši“, ktorého rukopis je viazaný, obsahuje 284 listov a je v zbierkach Podtatranského múzea
- Karpatskému múzeu v Poprade daroval svoj veľký herbár, ktorý mal pôvodne vyše 2000 herbárových položiek
- Scherfel urobil aj chemické analýzy minerálnych vôd Spiša a svoje výsledky publikoval v samostatných zošitoch. Sú to rozbery vôd v Smokovci, Vyšných Ružbachoch, Gánovciach, Baldovciach, Ľubici, Smerdžonke a Sivej brade
- v majetku Podtatranského múzea sa nachádza 8 z jeho zošitov
- popri vedeckej práci sa aktívne venoval aj spoločenskej činnosti
- Veľká si ho v roku 1868 – 1870 zvolilo za svojho starostu
- pričínal sa k založeniu prvej Materskej školy vo Veľkej
- bol členom mnohých vedeckých spoločností a spolkov, napr. Spolku spišských lekárov a lekárnikov
- Aurel W. Scherfel a Ernest a Kornel Krompecherovci založili vo Veľkej 2. júla 1882 Tatranské múzeum
- postaral sa o výstavbu muzeálnej budovy a zveľaďovanie muzeálnych zbierok
- sám sa venoval archeologickým výskumom, zbieral minerály a horniny, historické predmety
- všetky svoje zbierky daroval Tatranskému múzeu, spolu so zbierkou tatranských rastlín
- so svojimi odbornými prednáškami vystupoval na mnohých kongresoch a výstavách
- zomiera na zápal pľúc (Mlynarčíková 1995, s. 4)⁷.

Aurel Scherfel v médiách

<https://www.muzeumpp.sk/vystavy/aurel-viliam-scherfel/>

<https://www.visitpoprad.sk/aktivity/scherfelov-dom/>

https://www.geocaching.com/geocache/GC5WDWE_osobnosti-mesta-poprad-1-aurel-viliam-scherfel?guid=059ec2d4-ebb2-4ab4-86d2-f8a2d17da554

<https://www.podtatransky-kurier.sk/kultura/spomienka-na-aurela-viliama-scherfela>

<https://zsvetka.edupage.org/a/aurel-viliam-scherfel>

25. apríla

Markušovský, Ľudovít

(25. 4. 1815 Štrba – 21. 4. 1893 Opatija, Chorvátsko)

- organizátor moderného zdravotníctva v Uhorsku
- študoval medicínu v Pešti, kde získal doktorát
- po návrate zo študijného pobytu v Paríži prijal miesto asistenta na viedenskej univerzite, ale za účasť v maďarskej revolúcii sa už nemohol vrátiť na univerzitu, a preto sa venoval lekárskej praxi v Pešti

⁷ MLYNARČÍKOVÁ, Daniela. Spomienka na Aurela Scherfela. 1995.

- začal vydávať odborný lekársky časopis Orvosi Hetilap (Lekársky týždenník), ktorý redigoval vyše tridsať rokov
- založil aj vydavateľstvo zdravotníckej literatúry
- neskôr pracoval na ministerstve školstva vo funkcii vedúceho oddelenia pre vysoké školy
- Markušovský sa zapísal do análov medicíny založením prvej katedry hygieny v strednej Európe a krajinskej zdravotníckej spoločnosti (1886)
- zostrojil tzv. nosové zrkadlo ako pomôcku na vyšetovanie nosových dutín, ktoré sa v podstate nelíši od dnešného zrkadla
- publikoval viacero odborných štúdií a článkov, no predovšetkým sa zaslúžil o modernizáciu štúdia medicíny a verejného zdravotníctva, za čo ho označovali za priekopníka pokrokových myšlienok v zdravotníctve a jeho organizátora v Uhorsku
- pozoruhodná je aj jeho korešpondencia s bratom, hovoriaca o jeho obavách o osud Slovákov v časoch maďarizačného útlaku, ktorý považoval za násilný a neľudský (Barica 1994, s. 53)⁸.

Ľudovít Markušovský v médiách

<http://www.oslovma.hu/index.php/sk/historia/166-historia3-historia3/831-udovit-markuovsk-patri-aj-slovensku>

<https://www.slovenskezahranicie.sk/sk/osobnost/220/ludovit-markusovsky>

http://www.pediatricpreprax.sk/index.php?page=pdf_view&pdf_id=7365&magazine_id=4

<https://www.strba.sk/samosprava/o-obci-symboly-a-historia/pamatne-tabule/>

30. apríla

Genersich, Kristián

(3. 1. 1759 Kežmarok – 30. 4. 1825 Kežmarok)

- evanjelický farár, historik, pedagóg
- druhý z dvojice významných kežmarských bratov (Jána a Samuela) Genersichovcov
- študoval na evanjelickom lýceu v Kežmarku, Debrecíne, aby sa naučil po maďarsky a vo Vyšnej Slanej, kde býval u Martina Laučeka, ktorý mu dal k dispozícii svoju bohatú knižnicu
- bol profesorom na latinskom gymnáziu v Šajavskom Gemeri
- neskôr bol profesorom kežmarského lýcea, r. 1789 kazateľom, potom evanjelickým farárom a seniorom v Kežmarku
- venoval sa vlastivednému bádaniu v Karpatoch, najmä v Tatrách
- botanizoval, zbieral minerály a vypracoval katalóg ku geologickej zbierke
- zemepisnými, botanickými a mineralogickými článkami prispieval najmä do Bredeckého Beitrage zur Topographie
- knižne vyšla jeho práca o Karpatoch s osobitným zreteľom na Tatry
- spracoval dejiny Kežmarku v neprekonateľnej monografii Merkwürdigkeiten der Königlichen Freysatadt Késmark...I. – II. Košice – Levoča 1804
- v rukopise ostala jeho práca o dejinách mesta, zasadených do širších spišských a východoslovenských relácií

⁸ BARICA, Ján. (Neznáme) svetlá našej minulosti VI. 1994.

- bol popredným uhorským ev. kazateľom, autorom prác z pastorálnej teológie
- veľkú pozornosť venoval cirkevným dejinám
- vydal aj príležitostné kázne. Bol dopisujúcim členom Mineralogickej spoločnosti v Jene“ (Baráthová 2011, s. 15)⁹.

Kristián Genersich v médiách

https://sk.wikipedia.org/wiki/Kristi%C3%A1n_Genersich

<https://beliana.sav.sk/heslo/genercich-kristian>

⁹ BARÁTHOVÁ, Nora, Milan CHOMA. Tatranskí Kežmarčania, ktorí sa pričínili o spoznávanie Vysokých Tatier. 2011.

Udalosti (vyberáme ...)

140. výročie (1880)

Kežmarský rybársky spolok

„Predsedom pre 60 rybárov bol Alexander Belóczy (1924) aj Štefan Palcsó. Členom spolku sa mohol stať každý dospelý a inteligentný človek, pre ktorého bolo rybárstvo športovou aktivitou a nie obchodným záujmom. Toho, kto sa previnil voči stanovám, vylúčili. Lov rýb a rakov prebiehal v medziach platných zákonov, nesmel sa realizovať v čase od 22.00 – 03.00. Zakázané bolo chytať sieťou, trojzubcom, jedom, nastražením nočného háku či dnovou niťou. Financie na existenciu a plnenie cieľov čerpal spolok z členských príspevkov a podpory štátu. Rybári chovali ryby významných druhov, zarybňovali vody plôdikom, lovili ryby a raky v Popradskej kotline, označovali miesta zákazu rybolovu, kde sa prirodzene neriesili ryby. Do pôsobnosti organizácie patrilo stavanie rybníkov a rybných schodov. Členovia výboru sa starali o vydávanie rybárskych legitimácií, zaobstarávali násady rýb, dozerali na ich vývin a na rybníky. V roku 1902 dostal spolok od vlády do chovu cez sprostredkovanie predsedu Karla Weina k dispozícii 80 000 pstruhov, 8 000 lososov, 10 000 kalifornských pstruhov dúhových a 4 000 rakov riečnych. Potoky a rieky boli cez prázdniny častým miestom kúpania sa mládeže, ktorá sa neraz zabávala chytaním menších rýb, rakov, šklábiek a žiab. Tie končili v rôznych nádobách, kde hynuli, zaznamenané bolo mučenie a usmrcovanie. To znamenalo škody na hospodárstve a otupenie citu mládeže k prírode. Rybársky spolok spolu s Okresným úradom preto vykonával obchôdzky a poučoval mládež, aby zbytočne nechytala a neusmrcovala vodné živočíchy“ (Baráthová 2014, s. 80-81)¹⁰.

Nástroje na lov rýb v Kežmarku

¹⁰ BARÁTHOVÁ, Nora. Život Kežmarku: v 13. až 20. storočí. 2014.

140. výročie (1880)

Karpaten Post (týždenník)

„Prvé regionálne noviny pre oblasť Vysokých Tatier začali vychádzať v Kežmarku v roku 1880. Karpaten Post vychádzal ako týždenník takmer výlučne v nemeckom jazyku, iba niektoré úradné oznamy boli v maďarčine a počas Slovenského štátu aj v úsmevnej slovenčine. Prvé ročníky boli hľadaním tváre. Pod hlavičkou bolo uvedené, že ide o národohospodársky, spoločenský a turistický orgán Horného Uhorska. Od roku 1887 už je jasný vydavateľ: Tatranská sekcia Uhorského karpatského spolku. Ten zanikol, keď sa sídlo sekcie prenieslo do Levoče, ale týždenník bol naďalej zameraný na národohospodárske, spoločenské a turistické témy. Na mieste redaktorov sa vystriedali R. Schwartner, F. Schweiger, F. Scholcz, P. Sauter, K. Bruckner, Th. Sauter a G. A. Hefty. Silnými osobnosťami, ktoré dávali periodiku tvár, boli najmä Bruckner a Hefty. Samozrejme, geograficky prevládali články z Kežmarku a Ľubice, mimoriadnu pozornosť venovali redaktori a dopisovatelia Vysokým Tatrám. Častá bola v prvých desaťročiach korešpondencia z Levoče, Spišskej Novej Vsi a Gelnice. V prvých a posledných rokoch existencie aj z Popradu, no tu však bol vzťah dosť zvláštny. Boli aj mesiace, keď absentovali správy z Popradu. Obyčajne vtedy, keď Poprad priamo či niektorými akciami dával najavo úsilie stať sa lídrom v širšej oblasti pod Tatrami, čo ohrozovalo najmä postavenie Kežmarku. A to sa dialo prakticky od príchodu Košicko-bohumínskej železnice do Popradu. Zvláštnu úlohu zohral Karpaten Post v roku 1918 a 1919. Veď práve na jeho stránkach sa verejnosť dozvedela o takých aktoch, ako bolo vyhlásenie Spišskej republiky, spôsob preberania moci československými orgánmi, menová reforma, organizácia školstva a pod. Postupne však redaktori pochopili politickú realitu a v poslednej fáze existencie neprijímali s nadšením ideológiu Hitlera a jeho prisluhovačov, čo zrejme bolo jedným z rozhodujúcich dôvodov zániku“ (Argalács 2011, s. 5)¹¹.

Týždenník Karpaten Post

¹¹ ARGALÁCS, Mikuláš. Prvý bol Karpaten Post. 2011.

95. výročie (1925)

Majstrovstvá Európy v ľadovom hokeji vo Vysokých Tatrách

„Ich usporiadaním bol poverený Československý zväz kanadského hokeja a boli to už desiate majstrovstvá. S veľkou slávou sa mali konať v Prahe za účasti šiestich mužstiev. Lenže, v Prahe nedokázali pre veľké novoročné oteplenie urobiť ľad. Ani náhradná plocha na rybníku Jordán v Táboře nebola schopná a bezpečná, ba do tretice sa usporiadateľom nevydarili ani rokovania s majiteľmi vtedy najbližšej ľadovej plochy s umelým ľadom vo Viedni. Riešením sa stali Vysoké Tatry, no tam pricestovali už iba štyri mužstvá: Belgicko, Československo, Rakúsko a Švajčiarsko. Dejiskom majstrovstiev malo byť Štrbské Pleso, a tu sa aj na upravenej ploche jazera odohral v roku 1925 prvý medzištátny zápas v ľadovom hokeji na území Slovenska. Bol to úvodný zápas ME 1925 medzi mužstvami Československa a Rakúska. Mužstvo Československa zvíťazilo 3:0. Potom sa s organizátormi a hokejistami pohralo počasie. V už prudkej snehovej búrke dohrávali svoj zápas Belgičania so Švajčiarmi, ktorý sa napokon skončil 1:1. Ďalšie konanie majstrovstiev nebolo na Štrbskom Plese možné, hoci bolo nasadených až 140 ľudí na úpravu a udržiavanie ľadovej plochy. Organizátori už po štvrtý raz menili zamýšľané dejisko. Tentoraz však iba o 18 km ďalej a nižšie – do Starého Smokovca. Tu hrali Čechoslováci aj dva ďalšie zápasy, so Švajčiarskom 1:0 a s Belgickom 6:0“ (Argalács 2014, s. 7-8)¹².

Majstrovstvá Európy v ľadovom hokeji (1925)

¹² ARGALÁCS, Mikuláš a Rastislav OVŠONKA. Dejiny hokeja v Poprade: od zrodu k titulom (1930 – 1935). 2014.

Zoznam bibliografických odkazov

ANONYM (mam), 2014. Muž, ktorý žil (a zomrel) pre Tatry. Príbeh Bela Kapolku. In: *Podtatranské noviny*. Roč. 54, č. 16, s. 5. ISSN 1210-2423.

ARGALÁCS, Mikuláš, 2011. Prvý bol Karpaten Post. In: *Podtatranský kuriér*. Roč. 1, nečíslované, s. 5. ISSN 1338-5402.

ARGALÁCS, Mikuláš a Rastislav OVŠONKA, 2014. *Dejiny hokeja v Poprade: od zrodu k titulom (1930 – 1935)*. Kežmarok: Tlačiareň Kežmarok GG. ISBN 978-80-89701-02-5.

BARÁTHOVÁ, Nora a Milan CHOMA, 2011. Tatranskí Kežmarčania, ktorí sa pričínili o spoznávanie Vysokých Tatier. In: *Kežmarok*. Roč. 19, č. 19, s. 12-15.

BARÁTHOVÁ, Nora, Karin FÁBROVÁ, Jaroslav GROCHOLA, Andrej JANOVSÝ, Mikuláš LIPTÁK, Roman Porubän, Peter SLOVÍK a Julián ŠEVC, 2014. *Život Kežmarku v 13. až 20. storočí*. Kežmarok: Jadro. ISBN 978-80-89426-32-4.

BARICA, Ján, 1994. (Neznáme) svetlá našej minulosti VI. In: *Slovensko*. Roč. 17, č. 6, s. 52-53. ISSN 0231-7303.

CHALUPECKÝ, Ivan, Ivan BOHUŠ, Mária GRIGUŠOVÁ, Róbert IŠTOK, Zuzana KOLLÁROVÁ-ŠVORCOVÁ, Božena MALOVCOVÁ, Eva MICHAELI, Mária NOVOTNÁ, Michal OTČENÁŠ, Ružena OTČENÁŠOVÁ, Jozef SULAČEK, Peter ŠVORC a František ŽIFČÁK, 1998. *Dejiny Popradu*. Košice: Oriens. ISBN 80-88828-12-0.

MAREC, Anton, 2006. Jedno výročie – tri príbehy: Rainer, Majunke, Székely. In: *Podtatranské noviny*. Roč. 47, č. 12. Príloha OZVENY 3, s. II-III. ISSN 1210-2423.

MARCZY, Oskar a Nora BARÁTHOVÁ, 2005. *Osobnosti dejín Kežmarku: Historický cintorín*. Kežmarok: Vivit. ISBN 80-88903-77-7.

MLYNARČÍKOVÁ, Daniela, 1995. Spomienka na Aurela Scherfela. In: *Poprad*. Roč. 6, č. 30, s. 4.

ROSENBAUM, Karol a kol., 1984. *Encyklopédia slovenských spisovateľov: 1. zväzok: A -O*. Bratislava: Obzor.

RUSNÁK, Ernest, 1995. Priekopník tatranskej turistiky. In: *Slovenský sever*. Roč. 5, č. 1, s. 14.